

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], štátneho občana Kamerunskej republiky, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD., Matejkova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom „príslušníkov Polície SR, Prezídia policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, a príslušníkov pohotovostných policajných útvarov Okresného riaditeľstva PZ SR Dunajská Streda, OPP Krajského riaditeľstva PZ Trnava a OPP Krajského riaditeľstva PZ Bratislava pri zásahu v ÚPZC Medved'ov 3. 9. 2015“, ako aj jeho základného práva „na účinné vyšetrenie“ vyplývajúceho z čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby Bratislava, odboru inšpekčnej služby západ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-374/OISZ-V-2015 a jeho uznesením z 22. októbra 2015, postupom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 700/15/2201 a jej uznesením z 15. decembra 2015 a postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. Kn 113/16/2200 a jej upovedomením zo 4. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], štátneho občana Kamerunskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy postupom „*príslušníkov Polície SR, Prezídia policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, a príslušníkov pohotovostných policajných útvarov Okresného riaditeľstva PZ SR Dunajská Streda, OPP Krajského riaditeľstva PZ Trnava a OPP Krajského riaditeľstva PZ Bratislava pri zásahu v ÚPZC Medved'ov 3.9.2015*“, ako aj jeho základného práva „*na účinné vyšetrenie*“ vyplývajúceho z čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 13 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby Bratislava, odboru inšpekčnej služby západ (ďalej len „úrad inšpekčnej služby“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-374/OISZ-V-2015 a jeho uznesením z 22. októbra 2015, postupom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 700/15/2201 a jej uznesením z 15. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) a postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kn 113/16/2200 a jej upovedomením zo 4. mája 2016 (ďalej len „upovedomenie krajskej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že počas umiestnenia sťažovateľa v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“), v ktorom sú dočasne zaistení cudzinci, ktorí majú byť vyhostení z územia Slovenskej republiky, došlo 3. septembra 2015 k policajnému násiliu. V uvedený deň došlo k incidentu medzi zaistenými cudzincami a vedením ÚPZC po tom, ako cudzinci v jedálni odmietli prijímať stravu na protest proti pomerom v tomto zariadení. Vedenie zariadenia na uvedený stav reagovalo privolaním pohotovostných policajných útvarov z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda, „*OPP Krajského riaditeľstva v Trnave a OPP Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava*“. Po opustení jedálne príslušníci polície nasadili sťažovateľovi putá na obe ruky za chrbtom a následne ho dvakrát zbili napriek tomu, že s políciou spolupracoval a pomáhal prekladať pokyny ostatným zaisteným cudzincom. V dôsledku zákroku utrpel sťažovateľ viaceré zranenia, no nebola mu poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť. V ten istý deň bol sťažovateľ umiestnený na oddelený režim zaistenia v ÚPZC, z ktorého bol 4. septembra 2015 formálne prepustený, ale v ten istý deň opätovne vypočúvaný a zaistený. V oddelenom režime zaistenia v ÚPZC bol sťažovateľ umiestnený od 3. septembra 2015 do 23. septembra 2015, keď bol vyhostený z územia Slovenskej republiky. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opísal priestory samoty, ako aj priebeh svojho pobytu, počas ktorého bol vystavený úplnej izolácii. Na protest proti neľudským podmienkam v uvedenom priestore sťažovateľ počas prvých dní odmietol prijímať stravu. Napriek tomu mu nebola poskytnutá žiadna zdravotná starostlivosť. Podmienky a režim na samotke sťažovateľ vnímal ako ponižujúce, neľudské, nedôstojné a objektívne nevyhovujúce pobytu človeka, a preto rozporné s čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 ústavy, čl. 3 dohovoru, ako aj čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 16 Dohovoru OSN proti mučeniu.

K obdobným záverom dospela aj verejná ochrankyňa práv, ktorá po návšteve samotiek konštatovala, že podmienky v nich sú totožné s tými vo väzení.

Sťažovateľ podal 20. septembra 2015 trestné oznámenie okresnej prokuratúre vo veci policajného násillia spáchaného na jeho osobe príslušníkmi Policajného zboru 3. septembra 2015 a vo veci jeho umiestnenia na oddelený režim zaistenia v ÚPZC v neľudských a ponižujúcich podmienkach po dobu 20 dní. Okresná prokuratúra postúpila vec sťažovateľa

úradu inšpekčnej služby, ktorý jeho podanie uznesením z 22. októbra 2015 odmietol. Proti uvedenému uzneseniu úradu inšpekčnej služby podal sťažovateľ sťažnosť okresnej prokuratúre, ktorá ju uznesením z 15. decembra 2015 zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľ sa následne domáhal preskúmania postupu polície a okresnej prokuratúry podnetom v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na krajskej prokuratúre, ktorá upovedomením zo 4. mája 2016 uložila okresnej prokuratúre, aby vybavila časť podania týkajúcu sa umiestnenia sťažovateľa na oddelený režim zaistenia, a vo zvyšnej časti rozhodla, že na podanie prihliadať nebude.

Sťažovateľ argumentoval, že v jeho prípade došlo k porušeniu hmotnoprávnej ako aj procesnoprávnej časti čl. 3 dohovoru. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 3 dohovoru v hmotnoprávnej rovine sťažovateľ uviedol, že počas policajného zásahu v ÚPZC proti nemu príslušníci polície bezdôvodne použili viaceré donucovacie prostriedky, a to konkrétne putá nasadené na obe ruky za chrbtom a hmaty, chvaty, údery a kopy smerované do oblasti hlavy (vrátane tváre) a po celom tele napriek tomu, že sa nesprával agresívne ani neodporoval. Polícia ani vyšetrojúce orgány nepopreli, že došlo k použitiu donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi. Spornou otázkou zostalo, či použitie týchto prostriedkov a ich intenzita boli primerané. Úrad inšpekčnej služby odôvodnil použitie donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi tým, že služobný zákrok bol vykonaný proti veľkému množstvu osôb, ktoré nerešpektovali vnútorný poriadok zariadenia, s čím sťažovateľ nesúhlasí, pretože ani veľký počet osôb nemôže zadať príčinu na použitie bezdôvodného násillia. Úrad inšpekčnej služby navyše vôbec nevysvetlil, aké správanie sťažovateľa zadalo príčinu použiť donucovacie prostriedky. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na správu verejnej ochrankyne práv.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 3 dohovoru v jeho procesnoprávnej rovine sťažovateľ poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uviedol, že v jeho prípade nebolo vedené nezávislé, dôkladné, dostatočné a účinné vyšetrowanie ním podaného trestného oznámenia. Podľa sťažovateľa vyšetrowanie úradu inšpekčnej služby nemožno označiť za účinné v zmysle požiadaviek čl. 3 dohovoru, keďže

nevyvinul žiadnu snahu zistiť skutočný stav veci. Závery úradu inšpekčnej služby vychádzajú výlučne z písomných záznamov polície bez toho, aby bol vypočutý sťažovateľ alebo iné osoby spomedzi zaistených cudzincov, ktoré boli prítomné pri incidente 3. septembra 2015. Sťažovateľ súčasne poukázal na skutočnosť, že samotný úrad inšpekčnej služby nespĺňa požiadavku nezávislosti, keďže podľa judikatúry ESLP „*nezávislosť vyšetrovania znamená nielen to, že osoby, ktoré incident vyšetrujú musia byť odlišné od tých, ktoré sa mali dopustiť zlého zaobchádzania, ale vyšetrovací orgán musí byť organizačne a hierarchicky nezávislý od osôb, ktoré sa mali dopustiť zlého zaobchádzania. Pritom sa požaduje, aby nezávislosť vyšetrovacieho orgánu bola nielen formálna, ale aj v praxi.*“.

Sťažovateľ ďalej namietal, že samotné podmienky v oddelenom režime zaistenia v ÚPZC sú v rozpore s čl. 3 dohovoru, pretože sú nezlučiteľné s demokratickým štátom a sú v rozpore so základnou požiadavkou na dôstojné zaobchádzanie s osobami zbavenými osobnej slobody. Sťažovateľ uviedol, že „*pociťoval počas umiestenia na samotke nielen psychické utrpenie spôsobené izoláciou a otrasnými materiálными podmienkami, ale aj neznesiteľné fyzické bolesti hlavy a očí spôsobené vystaveniu umelému osvetleniu počas 24 hodín denne. V dôsledku osvetlenia zapnutého aj v noci nemal sťažovateľ možnosť nepretržitého spánku počas takmer troch týždňov. Už len samotné vystavenie svetlu 24 hodín denne počas 20 dní možno označiť za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, spôsobujúce útrapy a trvalé a vážne zdravotné následky, vrátane poškodenia zraku a spánkovej deprivácie. Sledovanie kamerou 24 hodín denne, vrátane toalety, pociťoval sťažovateľa ako nedôstojné a ponižujúce, ako hrubý zásah do jeho súkromia a osobnej integrity. Sťažovateľ navyše pociťoval umiestnenie na samotku ako trest či pomstu za prejavenie nesúhlasu s podmienkami v zariadení držaním hladovky.*“. Verejná ochrankyňa práv označila oddelený režim zaistenia v ÚPZC za nezlučiteľný s čl. 3 dohovoru a konštatovala, že v prípade sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 ústavy. Z uvedených dôvodov je sťažovateľ toho názoru, že jeho umiestnenie na oddelený režim zaistenia dosiahlo intenzitu neľudského a ponižujúceho zaobchádzania a hrubo zasiahlo do jeho dôstojnosti, a teda došlo k porušeniu čl. 3 dohovoru.

Sťažovateľ namietal, že v jeho veci došlo k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru, keďže vyšetrovanie začaté na základe jeho trestného oznámenia nevedlo k náprave. Účinnou nápravou pre sťažovateľa by bolo konštatovanie porušenia jeho práv a zároveň identifikácia a potrestanie páchatel'ov v rovine trestného alebo aspoň disciplinárneho konania a napokon odškodnenia za spôsobenú ujmu. Sťažovateľ preto namieta, že v jeho prípade bol porušený čl. 13 dohovoru, resp. čl. 46 ústavy.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

1. Súd vyslovuje, že postupom príslušníkov Polície SR, Prezídia policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, a príslušníkov pohotovostných policajných útvarov Okresného riaditeľstva PZ SR Dunajská Streda, OPP Krajského riaditeľstva PZ Trnava a OPP Krajského riaditeľstva PZ Bratislava pri zásahu v ÚPZC Medveďov dňa 3. 9. 2015 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa článku 16 odst. 2 Ústavy SR a Článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a k porušeniu práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa článku 19 odst. 1 Ústavy SR.

2. Súd vyslovuje, že postupom Polície SR, Prezídia policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov spočívajúcim v umiestnení sťažovateľa do oddeleného režimu zaistenia v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, a vo vystavení sťažovateľa podmienkam v tomto režime, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa článku 16 ods. 2 Ústavy SR a článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a k porušeniu práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa článku 19 odst. 1 Ústavy SR.

3. Súd vyslovuje, že postupom Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby Bratislava, odbor inšpekčnej služby západ, Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede a Krajskej prokuratúry v Trnave spočívajúcim v neúčinnom vyšetrovaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na účinné vyšetrovanie

vyplývajúceho z článkov 16 ods. 2, 19 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy SR, a článkov 3 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Súd zrušuje Uznesenie Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a Inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby Bratislava, odbor inšpekčnej služby západ sp. zn. ČVS:SKIS-374/OISZ-V-2015 zo dňa 22. 10. 2015, uznesenie Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede sp. zn. 1 Pn 700/15/2201-10 zo dňa 15.12. 2015 a upovedomenie Krajskej prokuratúry v Trnave sp. zn. Kn 113/16/2200-2 zo dňa 4. 5. 2016.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ako zásadné námietky sťažovateľa vyplývajúce z jeho argumentácie uvedenej v sťažnosti ústavný súd vyhodnotil tieto:

- počas policajného zásahu v ÚPZC 3. septembra 2015 došlo proti sťažovateľovi zo strany príslušníkov polície k neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu a následné vyšetrovanie tohto incidentu nebolo účinné, dôkladné, dostatočné a nezávislé, a teda bol porušený čl. 3 dohovoru v hmotnoprávnom, ako aj procesnoprávnom aspekte, ako aj čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 ústavy,

- samotné umiestnenie sťažovateľa na oddelený režim zaistenia v ÚPZC počas 20 dní a podmienky v tomto zariadení boli neľudské, ponižujúce a nedôstojné, čím došlo k porušeniu čl. 3 dohovoru, ako aj čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 ústavy,

- sťažovateľ nemal k dispozícii účinný opravný prostriedok, pretože žiadny z podaných opravných prostriedkov nevedol ku konštatovaniu porušenia jeho práv, potrestaniu páchatel'ov a odškodneniu sťažovateľa za vzniknutú ujmu, a preto došlo aj k porušeniu čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa postupom príslušníkov polície počas zákroku 3. septembra 2015 v ÚPZC, ktorý bol vyšetrowaný úradom inšpekčnej služby, ústavný súd uvádza, že podľa judikatúry ESLP je z pohľadu vyčerpania dostupných procesných prostriedkov nápravy v prípade namietania porušenia zákazu neľudského a ponižujúceho zaobchádzania relevantné vyšetrovanie vedené nezávislým orgánom v rámci trestného konania. V danom prípade za nezávislý orgán možno považovať okresnú prokuratúru, ktorá vo veci konala na základe sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby, ktorým tento odmietol vec podozrenia zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Trestného zákona, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych

prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

V prípade sťažovateľom napadnutého postupu úradu hraničnej polície Prezídia Policajného zboru, postupu príslušníkov pohotovostných policajných útvarov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave a Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, ÚPZC počas zásahu v ÚPZC 3. septembra 2015 bol príslušným orgánom na jeho preskúmanie úrad inšpekčnej služby. V prípade napadnutého uznesenia úradu inšpekčnej služby bola príslušným štátnym orgánom okresná prokuratúra, ktorá predmetné rozhodnutie preskúmavala. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu uvedených policajných útvarov, ako aj rozhodnutiu úradu inšpekčnej služby odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a uznesením okresnej prokuratúry z 15. decembra 2015 ústavný súd pripomína, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Krajská prokuratúra sťažovateľovi po posúdení jeho podnetu na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry oznámila, že s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 5 zákona

o prokuratúre (v znení účinnom od 1. januára 2016) a taktiež s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. b) tohto zákona sa na predmetné podanie prihliadať nebude.

Zo sťažnosti vyplýva, že smeruje aj proti zamietajúcemu uzneseniu okresnej prokuratúry z 15. decembra 2015, ktoré sa stalo právoplatným 30. decembra 2015. Sťažovateľ považuje sťažnosť podanú ústavnému súdu za včasnú s poukazom na to, že najprv musel vyčerpať iné zákonom dané účinné prostriedky na ochranu svojich práv, a to podnet na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry podľa § 31 zákona o prokuratúre. Keďže prípis krajskej prokuratúry prevzala právna zástupkyňa sťažovateľa 19. mája 2016, treba podľa jej názoru sťažnosť považovať za včas podanú.

Ústavný súd konštatuje, že ako správne poukazuje krajská prokuratúra v predmetnom upovedomení, vzhľadom na ustanovenie § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre v znení účinnom od 1. januára 2016 nebol v danej veci prípustný podnet proti právoplatnému zamietajúcemu uzneseniu okresnej prokuratúry z 15. decembra 2015, keďže toto bolo vydané v trestnom konaní. Zákon teda explicitne vylučuje prípustnosť sťažovateľom uplatneného prostriedku na obranu jeho označených práv. Pri počítaní zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde preto nebolo možné z dôvodu podania podnetu sťažovateľom na preskúmanie postupu okresnej prokuratúry prihliadnuť na dátum doručenia upovedomenia krajskej prokuratúry zo 4. mája 2016, a tak dospieť k záveru o zachovaní tejto lehoty.

Keďže sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu v tejto časti zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo vzťahu k namietanému upovedomeniu krajskej prokuratúry zo 4. mája 2016 je ústavný súd toho názoru, že vzhľadom na znenie zákona o prokuratúre účinné od 1. januára 2016, ktoré podanie podnetu ako právneho prostriedku nápravy v trestnom konaní vylučuje, bol postup krajskej prokuratúry, ako aj jej upovedomenie, v zmysle ktorého na podnet sťažovateľa neprihliadla, v súlade s týmto zákonom, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd dodáva, že pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta svoje umiestnenie do oddeleného režimu zaistenia v ÚPZC, ako aj na nevyhovujúce a nedôstojné podmienky počas tohto umiestnenia, tieto námietky boli krajskou prokuratúrou vrátené na prešetrenie okresnej prokuratúry ako podnet na úseku dozoru prokurátora nad dodržiavaním zákonnosti na miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody. V rámci výkonu tejto právomoci je úlohou okresnej prokuratúry vyhodnotiť, či bol sťažovateľ umiestnený v oddelenom režime zaistenia v ÚPZC na základe rozhodnutia oprávneného orgánu, ako aj preskúmať, či na tomto mieste sú dodržiavané zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Vzhľadom na uvedené je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neprípustná.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016